

### Hồi 30

#### *Lộ mưu gian, Trương Hườn toan làm phản Vâng mật kế, Nhơn Quý bắt Long Cu*

Nói về Huất Trì Bửu Lâm và Huất Trì Bửu Khánh ra đến Hắc Phong quang. Cha con Trương Hườn ra rước vào thết đãi xong xuôi, anh em mới đưa linh tiễn ra và nói rằng:

- Có linh soái phụ tôi cho đòi Trương tiên phong và Hà Tôn Hiến về Việt Hồ thành hầu việc.

Trương Hườn hỏi:

- Chẳng biết Nguyên soái đòi cha con tôi có việc chi?

Bửu Lâm nói:

- Có việc cơ mật gì đó, nên truyền tiên phong phải đến tức thì.

Trương Hườn nghe nói, cũng thu xếp lật đặt lên đường, đi chẳng bao lâu đã đến thành Việt Hồ. Khi đến nơi anh em Huất Trì vào báo trước. Huất Trì Cung nạt dạy quân ra trối dẫn vào. Từ Mậu Công can rằng:

- Nguyên soái chớ nóng nảy mất lễ công bằng, việc ấy để cho ta, sẽ có kẻ tra hỏi.

Nói rồi lại tâu với Thái Tôn rằng:

- Xin bệ hạ cho đòi cha con Trương Hườn vào đại điện, giữa mặt bá quan đặt tra hỏi cho phân minh.

Thái Tôn liền giáng chỉ, truyền đòi cha con Trương Hườn vào Ngân Loan điện.

Rồi đó vua Thái Tôn ra ngự đại điện, các quan châu chực đủ mặt. Cha con Trương Hườn vào phủ phục trước thềm mà tâu rằng:

- Cha con tôi vâng lệnh đòi về xin vào ra mắt.

Thái Tôn nói:

- Nhơn bữa trước ta đi săn gặp một tên tiểu tướng y nói là bạn thân của ngươi, ta đem về đây, vậy đòi cha con ngươi đến nhìn cho biết.

Trương Hườn nói:

- Xin thánh hoàng cho ngu thần ra mắt viên tiểu tướng đó.

Khi đó vua Thái Tôn ngó lại đằng sau, Nhơn Quý vừa bước tới quỳ một bên Trương Hườn mà hỏi rằng:

- Đại lão gia còn nhớ Tiết Lễ chăng?

Sĩ Quý nghe nói ngược mắt lên, thấy Nhơn Quý thì kinh hồn táng đờm, bèn nói nhỏ nhỏ rằng:

- Chắc ngươi là oan hồn Tiết Lễ bị ta đốt chết mà đến trước thiên tử kêu oan chẳng?

Nhơn Quý nói:

- Chính tiểu nhơn là Tiết Lễ còn sống đây, chứ có phải ma quỷ nào đâu! Nguyên đại lão gia mưu độc, lừa anh em tôi vào hang mà đốt, song nhờ có thần tiên cứu khỏi mà về đây, xin lão gia coi lại cho rõ.

Nhơn Quý nói dứt lời, Thái Tôn nạt Trương Hườn rằng:

- Ngươi nhìn người ấy là ai, mau nói cho ta rõ?

Trương Hườn tâu:

- Tôi chưa từng quen người này, nên nhìn hoài mà không biết.

Nhơn Quý tức giận nói rằng:

- Ngài khéo giả bộ làm ngơ, lại quên mất Tiết Lễ là hỏa đầu quân ở dinh tiền quân, hiệu cờ chữ "Nguyệt" rồi sao? Tôi mấy năm công lao khó nhọc, bây giờ ngài khéo giả ngơ thì thôi. Khi còn ở Trung Nguyên ngài có hứa: Nếu tôi lập được ba lần công lao thì ngài sẽ báo tâu với thánh hoàng cho tôi được dùng công chuộc tội, vậy chẳng hay tôi có tội gì? Ngài nghĩ coi, từ ấy đến nay, tôi lập biết bao công trận, ngài đều gạt gẫm mà mạo nhận cho con rể, tôi cũng chẳng nói chi, ngài lại đem lòng bất nghĩa, gạt chín anh em tôi vào hang mà đốt, may nhờ trời Phật cứu khỏi, nay gặp ngài đây, ngài dám nói là không biết tôi sao?

Thái Tôn nói:

- Ta đã biết hết. Trương Hườn bấy lâu mạo công của Nhơn Quý, lại kiếm kế hại người, sự ấy đã rành rành, nay còn nói gì nữa. Còn việc trước ngươi tâu với ta là không có ứng mộng hiển thần Tiết Nhơn Quý, vậy chứ người này là ai?

Trương Hườn nói:

- Oan ức tôi lắm bệ hạ ôi! Việc ứng mộng hiển thần thấy bóng mà không thấy hình, và tôi không gặp Tiết Nhơn Quý, thì làm sao rõ được?

Thái Tôn nói:

- Bây giờ ta hỏi ngươi, vậy chứ những công trận chém tướng đoạt quan, thấu thành, phá ải đó của ai?

Trương Hườn tâu rằng:

- Từ trước tới nay đều là công của rể tôi tên là Hà Tôn Hiến.

Nhơn Quý nghe Trương Hườn nói thì tức cười mà hỏi rằng:

- Bao nhiêu công trận của người, đều nhận vào con rể, ngài nói vậy đối với lương tâm không biết hổ thẹn?

Kể Từ Mậu Công nói:

- Bây giờ hai người tranh luận cũng không có gì làm chứng, nay nhơn cách thành này ngoài một trăm dặm phía Đông có một thành gọi là Bạch Ngọc quang, phía Tây có một thành kêu là Ma Thiên Lãnh, vậy hai người đem binh đi đánh hai nơi, như ai mà lấy được thành trước, thì những công lao từ xưa đến nay, đều là của người ấy. Nay muốn cho đặng công bằng ta viết hai cái thăm, ai bắt đặng thăm nào thì đi chỗ ấy, hai người tính lẽ nào?

Tiết Nhơn Quý vui mừng nói:

- Quân sư phân vậy thiệt là công bình lắm, song chẳng biết Trương lão gia có khứng cùng chẳng?

Trương Hườn nói:

- Rẻ ta võ nghệ cao cường, thân bao nhiêu thành ải còn đặng, huống chi một cái thành ấy, có đủ lo gì!

Từ Mậu Công thấy Trương Hườn cũng chịu, liền viết hai cái thăm niêm phong cẩn thận bỏ vào một cái hộp, rồi kêu hai người lên bảo mỗi người lượm một cái. Nhơn Quý nghe kêu liền đi lên trước. Mậu Công quả rằng:

- Người chưa có quan tước chi, phải nhường cho Trương tiên phong bắt trước mới phải!

Nhơn Quý bị quả đứng dừng lại. Trương Hườn đứng lên bắt một cái, xé ra coi thấy đề ba chữ "Ma Thiên Lãnh". Từ Mậu Công nói:

- Thôi, Trương tiên phong đã bắt Ma Thiên Lãnh rồi, còn Bạch Ngọc quang phần Tiết Nhơn Quý, hãy ra lãnh binh đi!

Trương Hườn liền tạ từ ra đi. Huất Trì Cung phát cho một muôn nhơn mã, cha con Trương Hườn kéo binh đi.

Còn Nhơn Quý thì Mậu Công kêu lại nói rằng:

- Hai ải ấy thì Ma Thiên Lãnh khó phá lắm, nên ta viết hai cái thăm cùng tên ấy, mà để cho Trương Hườn bắt trước, để phần chỗ này cho người.

Nhơn Quý nghe nói mừng lòng tạ ơn. Kể Huất Trì Cung kêu Nhơn Quý ra giao ba mươi ngàn binh dũng sĩ. Mậu Công thấy vậy nói rằng:

- Cho chừng 500 quân cũng đủ, Nguyên soái giao chi nhiều vậy?

Huất Trì Cung nghe lời, ra lựa lại lấy 500 quân thiết tinh tráng, giao cho Nhơn Quý lãnh binh rồi vào từ tạ vua và bá quan. Mậu Công giao cho Nhơn Quý hai vật mà dặn rằng:

- Nay ta giao cho người hai vật này, một cái là long bài để chứng nhận là Đường tướng, qua các ải cho tiện, còn cái cầm nang này khi ra tới Bạch Ngọc quang thì coi theo đó mà hành binh.

Nhơn Quý lãnh hai vật rồi từ tạ, kéo binh đến Bạch Ngọc quang.

Nói về cha con Trương Hườn kéo binh đến Ma Thiên Lãnh cách núi vài dặm hạ trại. Sĩ Quý xem địa thế, thấy núi cao chót vót, bốn bề rậm rì, chỉ có một con đường độc đạo lên núi. Sĩ Quý xem rồi về trại, kêu con mà rằng:

- Cha coi núi này khó phá lắm.

Trương Chí Long nói:

- Sớm mai kéo binh khiêu chiến coi sao, đừng tùy cơ ứng biến.

Bữa sau Sĩ Quý truyền quân đến dưới núi khiêu chiến cả ngày mà trên núi không thấy động tĩnh gì cả, cực chẳng đã phải rút binh về trại.

Rạng ngày Sĩ Quý lại thúc quân đến dưới núi khiêu chiến nữa, Phiên binh cũng không xuống. Sĩ Quý kêu các con nói rằng:

- Cha lên núi trước coi sao rồi các con sẽ theo mà lên sau đừng mà lấy ải.

Trương Chí Long thưa:

- Cha nói rất phải.

Lúc đó Trương Hườn một mình lên núi, đi đến nửa chừng bỗng thấy bóng lá cờ phát phới và nghe tiếng truyền cắt dây lẩn cây xuống. Sĩ Quý thất kinh liền quay ngựa chạy bay xuống núi, khi Trương Hườn xuống dưới nói với mấy con rằng:

- Núi này thiệt là khó phá lắm, nếu ta kéo binh lên thì bị chúng lẩn cây xuống núi chắc chết hết, còn ở dưới này thì bao giờ cho phá được ải?

Chí Long nói:

- Nay phá không được núi này cũng chết, mà về cũng chết, thiệt là tấn thối lưỡng nan.

Trương Hườn nghe nói trong lòng buồn bực suy nghĩ giây lâu tính đặt một kế, kêu con mà nói rằng:

- Nay lấy Ma Thiên Lãnh không được mà trở về thì cũng chết, chi bằng kéo binh đến Hắc Phong quan mà đoạt lấy chiến thuyền trở về Trung Quốc mà đoạt lấy ngôi trời, giết quách Lý Trị, các tướng giỏi đều ở bên này cả, không còn ai ở trào mà sợ. Làm vậy một là cứu tánh mạng cha con ta khỏi chết, hai là cha sẽ lên ngôi thiên tử, các con cũng hưởng sự vinh hoa, chẳng hay các con nghĩ thế nào?

Anh em Chí Long và Hà Tôn Hiến đều mừng rỡ mà nói rằng:

- Bốn con xin ủng hộ cha ngồi vững nơi ngai rồng.

Khi đó Trương Hườn liền truyền lệnh nhổ trại kéo binh đến Hắc Phong quang.

Đây nói về Tiết Nhơn Quý đem binh đến Bạch Ngọc quang, khi đến nơi thì trời đã tối. Nhơn Quý truyền quân sĩ an dinh rồi xé cắm nang ra xem, thấy trong thơ như vậy:

*“Tên chủ tướng Bạch Ngọc quang là Hoàng Thiên Châu Tri Đô Nhi có một con ngựa quý tên gọi Thoại Long Cu, ngày đi muôn dặm, lại có tài vượt biển ra khơi. Như người giết đảng tướng ấy rồi, thì phải bắt lấy con ngựa đảng vượt biển về Trường An mà cứu điện hạ. Vì Trương Hưon phá Ma Thiên Lãnh không đảng, nên đã đem binh về Trường An làm phản. Vậy người hãy nghe theo trong cắm nang này mau về bắt cha con Trương Hưon giam vào thiên lao, rồi lại qua đây bảo giá, công người rất lớn.”*

Tiết Nhơn Quý coi cắm nang rồi, trong lòng nóng nảy, chờ đến hừng sáng hồi quân sĩ kéo đến bên thành khiêu chiến kêu Đô La Nhi ra trận. Quân Phiên vào báo. Đô La Nhi liền truyền quân mở thành ra đối địch, khi ra đến nơi thấy một tướng mặc bạch bào bạch giáp thì nói rằng:

- Người phải là hòa đầu quân Tiết Lễ chăng?

Nhơn Quý đáp:

- Phải!

Và hỏi rằng:

- Còn người phải là Hoàng Thiên Châu Tri Đô La Nhi chăng?

Đô La Nhi nói:

- Người đã nghe danh táng ta sao còn dám đến đây mà chịu chết!

Tiết Nhơn Quý ngó Đô La Nhi mà nghĩ thầm rằng: "Người này diện mạo dữ tợn chắc không phải tay tầm thường, làm sao mà cướp đảng con ngựa của nó." Nghĩ rồi rống sức bình sanh hươ họa kích nhằm đầu Đô La Nhi đập xuống mạnh quá làm cho Đô La Nhi ngồi không vững, con ngựa thôi lui mấy bước. Nhơn Quý liền lấy roi Bạch Hồ vụt bồi một roi. Đô La Nhi té nhào xuống ngựa chết tươi. Nhơn Quý mừng rỡ liền bắt con ngựa nhảy lên cỡi rồi truyền quân về Việt Hồ thành báo tin với quân sư. Còn mình sửa soạn lương khô đi đến Hắc Phong quang. Khi ra tới nơi thấy tứ bề biển lớn sóng vỗ ào ào, còn trên thành bỏ trống, chẳng có người nào, chiến thuyền cũng đều mất hết. Nhơn Quý thấy vậy nói thầm rằng: "Quân sư thiệt quả là người thần nên đoán việc chẳng sai." Nghĩ rồi vỗ con Thoại Long Cu mà nói rằng: "Ngựa ôi! Ta nghe người có tài lạ, chạy dưới nước như chim bay, nếu mi tưởng ta là chủ, thì hãy rán sức đưa ta về Trường An cứu chúa." Nhơn Quý nói vừa dứt lời, con ngựa ấy chụm bốn chân nhảy xuống biển, chạy trên mặt nước như chim bay. Lúc đó Nhơn Quý thấy sóng gió lớn quá thì thất kinh, bèn nằm dài trên yên mà ôm lấy cổ ngựa. Còn con Thoại Long Cu chạy ba bốn ngày đêm mới qua khỏi biển.